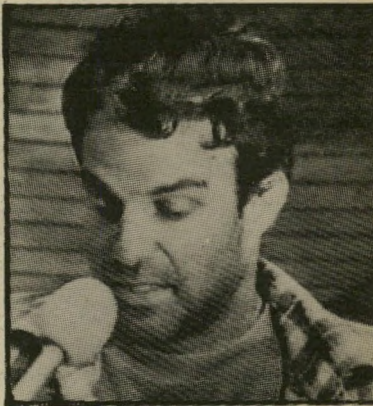

את המדרגות הביתה כמעט על ארבע. התיישבתי על המדרגות ואחר כך נכנסתי הביתה ושתיתי מים מהברז. רציתי לצלצל ל-100, להזעיק אמי בולנס, התיישבתי על הריצפה ליד הטלפון, ונשענתי על הקיר. אבל לא מצאתי את מיספרי הטלפון למצבני חירום. שהיו תמיד כאן.

חשבת שיקח יותר מהצי שעה עד שאמבולנס יגיע הנה, ויותר מהר שאקח אותה לרמ"ב. לקחתי את המפתחות וירדתי למטה. כאשר בא דרור לביתו. לשיחזור התנפלה עליו כלבה שחורה. שני טיניה מעידים כי היא מיינקה גורים. הכלבה קפצה עליו וליקקה אותו וליוותה אותו כל הדרך. כאשר גרר את השוטרת ב" שיחזור הוא ביקש מהשוטרים להרחיק ממנו את הכלבה. שהפ" ריעה לו.

כשירדתי מהבית, ראיתי את הנצי ליים של נוגה, שנשארו על המדרגות, ולקחתי אותן למכונית. גררתי את נוגה על הברונט למכונית, ופתחתי את הדלת הקדמית שלה. ניסיתי להכניס אותה למכונית. אבל זה היה קשה. אז פתחתי את הדלת של הנהג

דרור בראשית השיחזור הרגשתי שהיא קרה!

ומשכתי אותה למושב הקדמי. משכתי אותה פנימה והיא נפלה קצת אחורה. פתחתי את החלון שלה ונסעתי לכיוון רמ"ב. הלואי שהייתי מגיע לשם. חשבתי שאם אצטרך, אוכל להיכנס לבית החולים בנהריה, אבל ידעתי שבענייניראש מוטב להגיע לרמ"ב בחיפה. לא היתה לי חתיכת תחבושת באוטו. אז לקחתי ניילון, שהיה במכונית, ושמתיו לה על הראש. לעצור את הדם.

נסעתי לשער של בית הספר וציפצפתי לשוער, שיידע שזה אני. פתחתי את השער בדחיפת מכונית. לא יצאתי מהאוטו. התחלתי לנסוע מהר.

כאזה שחשב שלב נגתי בנגנה, והרגשתי שהיא קרה. הבנתי שהיא מתה. עצרתי את האוטו ולקחתי אותה אליי. חיבקתי אותה וזרקתי את שקיית הניילון החוצה מהמכונית.

המשכתי לנסוע ושוב עצרתי. לא ידעתי מה לעשות. פחדתי ובהלתי. בנקודה הזאת התחלתי קצת להירדרדר. נסעתי בצד שמאל של הכביש, כי זה כביש צר ולא היו מכוניות אחרות. הייתי מטושטש לגמרי. התיחלתי להירדרר די בכוונה, נתתי לעצמי להירדרר, וקפצתי מהמכונית. האוטו המשיך לרדת לאט לאט.

בנסייעה נוגה היתה לצידו, ממש צמודה אליי. ראשה היה עליו ועליו רוגליה על ההלוכים. אני יודע זאת, כי קודם ניסיתי להחליף מהלך ולא הצלחתי. הרכב הידרדר למטה. התיישבתי, פחדתי נורא, והבנתי שבעצם הרגתי את האשה שלי! את נוגה! חשבתי: מה יהיה עם הילד שלי?

ואו חשבתי שאני אביים תאונה. ניסיתי להתארגן. להתעשת. ירדתי למטה. למקום של האוטו. ועשיתי ביום תאונה.

בנוגע לא נגעתי. היא שכבה על ריצפת המכונית. רק הרגשתי שהיא קרה. אני יודע שאחרי כך מצאו כיתמ"ר דם מחוץ לרכב, אבל היא לא יצאה מרכב. לא היוותי אותה.

כיביתי את המנוע ואת האורות. לקחתי סמרטוט לנקות את טביעות

האצבע שלי. ניקיתי את ההגה ועוד דברים. אני לא זוכר בדיוק. כחשיפשתי את הסמרטוט מתחת למושב הנהג. מצאתי את האקרה שלי. אקרה של משרד החינוך. שהחזקתי ברשיון. לקחתי אותו ונתתי מכה לשמשה בקתי האקרה. נתתי גם כמה מכות בתיקרת המכונית.

אני חושב שעם הסמרטוט גם שמתי רם על התיקרה, במקום ששם נתתי את המכות. נדמה לי, אבל אני לא בטוח. סגרתי את חלונות הרכב וגם את הדלתות. בכפתורים שלהן, ניקיתי ברוק את היריד מטביעות אצבע. שיחשבו כאילו היתה תאונה.

הייתי מבלבל לגמרי, התיישבתי על הארץ וחשבתי שצריך ללכת הביתה. לקחתי את האקרה והסמרטוט והלכתי בשביל הזה עד הבית. אני מכיר את השבילים היטב. אני גר כאן. במעיינות גריה עצרתי, כדי לשות מים. ואחר כך נכנסתי הביתה.

מדורה קטנה

כשהגעתי הביתה, הרלקתי את התנור ושמתיו בו לאט לאט את כל הבגדים שלבשתי. שמתי בו חולצה, מיכנסיים, סוודר, תחתונים, גופייה וגרביים. הכל נשרף. קצת אני רואה בתחתית התנור רק אפר.

לקחתי את הנעליים. את הברונט והצינור, ושמתיו אותם בשקיות ניילון. האקרה קצת במישטרה, והמחסנית כאן בבית. היא שבורה מזה שהיכיתי בה בשימשת המכונית ובתיקרתה.

אחרי כך ניקיתי כתם דם שהיה על הקיר. בהתחלה חשבתי שהכתם הוא מהנפילה של נוגה. כאשר העפתי אותה בבית, אבל אחרי כך הבנתי שזה קרה כאשר נשענתי על הקיר וניסיתי לטלפן. הייתי כולי מלא דם. לקחתי סקוץ ברייט וניקיתי את הקיר. ועי שיתי עליו עוד כתמים לבנים. את עיקבותיהם ננעליים שלי ניקיתי בסמרטוט.

למחרת בבוקר קמתי עם שחר, לקחתי את הנעליים, הברונט והצינור. עמדתי כאן וזרקתי את הצינור לעבר הציממיה שם.

דרור שיחזר לפי בקשת המישי טרה את זריקת הצינור בעזרת מקל. השוטרים יצאו לחפש בשטח את הצינור. אחרי דקות ספורות מצא הסמל חינואווי את הצינור, ואורי זיהה אותו.

לקחתי את הנעליים והברונט ושרפתי אותם כאן. סיפר דרור והראה לחוקרים שרידי מדורה קטנה. שם נמצאו שרידי נעליו השרופות וטבעות ברזל קטנות. שהיו מחוברות לברזנט.

אחרי כך חזרתי הביתה, תלשתי כמה צמחים שהיו מגואלים ברם, אספתי עליים ורשתיהסוואה וזרקתי אותם. גם כמה אבנים, שהיו עליהן כיתמ"ר, זרקתי. עם טוריה טיששתי את עיקבות המיקרה.

עד כאן.

"האם יש לך מה להוסיף?" שאל החוקר את דרור עם תום השיחזור, והוא השיב: "הייתי המום כל הזמן, לא יודע מה אני עושה וממי לבקש סליחה בכלל. אין לי מה להוסיף."

רק אחרי שעתיים, כאשר הראו החוקרים לדרור את השיחזור המצולם, וביקשו ממנו לחתום, הוא התרגש עד דמעות. הוא מחה את עיניו בידיו וניגב את הדמעות על חולצתו. הכבי תפס אותו, והוא סובב את גבו למצלמה, כדי שלא תראה אותו בכיבו.

כל המישפט כולו בנוי על השיחזור הזה של דרור. לתובעת אסתר חומשי גופר, נותר מעט מאוד להוכיח לביתי המישפט, אחרי שיחזור מלא זה. גם לסניגור, דן שיינמן, יהיה מידווח קטן מאוד של תימרון.

מאחר שהנאשם הודה כי הרג את אשתו במכות צינור בראשה, תהיה כנראה ההגנה מבוססת על כך שהי מעשה לא נעשה בכוונה תחילה, וכי נוגה קינטרה את בעלה ואימתי עליו בצינור הברזל.

נותרה רק שאלתו של המישפטן, שחזה בשיחזור, "האם זה באמת יכול לקרות לכל אחד?"

אסף רובין הסתכסך עם פלאטושרון, כתב שירים תיווך בקרקעות ולבסוף הסתבך עם רווקות, אשר לה

אסף רובין וארבעים הרווקות

ביום הראשון בבוקר עליתי על האניה. נדהמתי מבין 500 הנוסעים כולם היו מישפחות עם ילדים או זוגות. היינו רק 40 פנויות וגבר אחד, זקן, שהחלים מהתקף לב. בכר ביום השני להפלגה רציתי לחזור הביתה, אבל לא יכולתי. מרוב שיעמום, כל הזמן ישנתי. אבל לא היכרתי הרבה חברות חדשות. אבל לא בשביל זה שילמתי 900 שקלים."

רובין משליך בכעס קופסת סיגרי יות אל השולחן שלמולו. "גוד דמיט" הוא צועק בעצבנות. "מה הן רוצות ממני? השיט בוצע עליידי חברת הארניות מלחי. אנחנו רמז המלצנו על השתתפות במסע. הפנויות ידעו כי באוניה יהיו גם מישפחות. מלבד זאת, איי אפשר היה לדעת כמה פנויים יהיו על הספינה. איך יכולתי לברוק את זה?"

ומייד הוא מספר בנאוה איך בקליק בורקים בקפידה את מצבו המישפחתי של כל נרשם, וכמה יעיל הוא מועדון ההיכרויות.

אורלי לוי בת 40, ירושלמית: "לעור לם אין לדעת, יכול להיות שדווקא שם, על הספינה, הייתי מכירה מישהו. קיוויתי שזה ייראה כמו ספינת האהבה — הרבה רווקים ורווקות, חיים כמשך שבוע בתנאים טובים. נהגים, צוחקים, מבלים."

חושש ממרגלים

עסקים זה הדבר הכי חשוב. אסור לערנב בתוך זה רגש. אסור לי להיות בעמדת חולשה, ורגש זה חולשה. אומר אסף רובין. אתה לומד את כל זה בבית הספר של החיים. באופן מעשי זה אומר, שאיפה שכולם יושבים — שם אתה יושב; מתחכך עם כולם, משתדל להגיע לאנשים הנכונים."

תל אביב של לפני עשר שנים אהבה משוררים צעירים שלא היה כסף בכיסם אך היתה להם השראה ודירה שכורה במקום טוב. אסף רובין התחיל לכתוב שירים:

אז אתה לוקח דירה בריינס פינת פרישמן ומתחיל לכתוב שירים: אני מבוגר מכדי לאהוב אותך / ועוד יותר מבוגר כדי לשכב איתך / מבוגר כדי לשכוח שאינך עוד / ועוד יותר מבוגר כדי לזכור."

ואתה מחליט להוציא במהירות ספרי שירים. ממשיך רובין באתו

את המודעה של קליק בעיתון, היא אומרת. התקשרתי. אמרו לי שיהיו על האוניה, מלבד הפנויים והפנויות, גם גראפולוג ופסיכולוג חברתי, שינסו להתאים בין הגברים לנשים. "החלטתי להצטרף, אף פעם לא הפלגתי, ואם בינתיים אכיר גבר, בכלל יהיה נחמד.

זה תה תמיד מחפש מוקריי כוח ואתה אפילו אוהב את זה," אומר אסף רובין (32), ומתכוון לעצמו. את סופי המילים הוא מגלגל בקצה לשונו בדרמטיות. לפעמים משפיל את קולו, לפעמים מגביהו. במשך שלוש שעות רצופות, בלי דקה אחת של הפסקה אלא לנשימות

7 ימים של ניקי 1 - ספינת האהבה

יין והאיים: רודוס, תיקונס, פינאוס

רווקים, רווקות ושאר כנויים/כמויות ישתתפו בסוף חודש יולי כשייט חופים מרהיב ומענג שימשך שבועה ימים וזילות

מחיר מכבד לחודש יוני - יוני - רודוס - תיקונס - פינאוס

900 ש"ח

ליונות בתאים מרווחים וארוחות כיד המלך

צינור מיד למרכז קליק לקבלת פרטים ולהרשמה: בית אל טל-בן יהודה 32 תל אביב טלפונים: 294810, 03-298731

קליק

מודעת הפרסום של רובין חמישה כוכבים וחתי

חטופות, הוא מדבר, קופץ מנושא לנושא, רץ קדימה אל מטרה סמויה, בלתי מובנת. כך גם מעשיו. מזה עשר שנים מסתובב רובין בתל אביב. כל כמה חודשים הוא מחליף עיסוק, מוצץ קצת רבש ועף הלאה.

עתה הגיע לעיסוקי השידוכים, שהפכו בשנה האחרונה למיכרהיזב, למרכז של עוצמה כספית. הוא הקים את קליק, מועדון היכרויות, ביחד עם עמוס רומנו ויצחק זרוג, ואירגן מסע כספית-אהבה לפנויים ופנויות.

כשבוע האחרון של חודש יולי יצאה הספינה, סיטי-אוף-רודוס. להפלגה באיי יוון. חידה קטנה: בין 500 הנוסעים היו 40 נשים פנויות. כמה גברים פנויים היו על סיפונה של האוניה?

סביב שאלה זו נסב הוויכוח בין הפנויות לבין אסף רובין, מבעלי קליק. גלית גרוס, רווקה, בת 24: "ראיתי

רובין עם פלאטושרון. דווקא בסדר, למה לא?